

Skånt eller
vare

Bedevisa

Jag har lärt visan av Maria Andersson Höja f. 1898 i Vegeholm. Visan lär vara diktad till en revy i Malmö 1909.

Arr. Christer Lundh 030914

Ifrå Smålann ner till Skåne dä mej lockar,
att arbeta uppå åker och på äng.
I tre månader jag lugat och jag plockat
och skött bedorna så punkligt och så snällt.
Och min lycka vem kan hjälpa
att man plötsligt bliver kär,
här i Skåne hände dä, just här.

Udå bedorna man socker tillagar
och den varan den smagar söd och go.
Men jag ved nåd som mera mej behagar
och dä finnes i di varsehandlarns bo.
Ty bag disken lång och stilig
och så rag som en gardist,
står boghållaren herr Ola Fikonkvist.

Och kunderna de pruta och de välja,
så i korgen de taga hem mä sej.
Mycke finnes i denna bo att sälja,
men dä bästa Ola väljer dock åt mej.
Ty när boden den har bomrats
och han smyger ut till sist,
hem te mej min käre Ola Fikonkvist.

Då så haver han lommorna så fulla
och i handen han håller en strut.
Och han kallar mej sin lilla sockerpulla
och jag kallar honom för min sockersnut.
Så vi kössas och fnabattas,
vi har inte alls så trist,
inte jag och inte Ola Fikonkvist.

fords

Bedevisan

Ju
Och vi bägge vi äro så glada
och jag känner mej så lyckli och så säll.
Hans munstascher di smaga å pomada
och hans kössar udå Nisses karamell.
Och så spelar han på munspel
som en himmelsk oboist,
han är en karlakar!, min Ola Fikonkvist.

Men nu ska jag till Smålann åter fara
o, min älskling jag säga vill farväl.
Var kan väl Ola Fikonkvist ^{vara},
du mitt hjartas begärelse och själ.
Men jag önskar att få njuta,
blott en enda gång till sist,
av ditt munspel kära Ola Fikonkvist.